

UJ ÉLETT

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Szeged, Vásárhelyi-sugárút 2.
Megjelenik minden vasárnap reggel.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI
HETILAP.

Előfizetési ára:

Negyedévre	65 K
Fél „	120 „
Egész „	220 „

TARTALOM: *Transsylvania*: Jóvátétel; *Barta Sándor*: Mese; *Csanády György*: Versek; —*i —a*: Hogyan dolgoztak ők... (folytatás); *Szóke S.*: Levél; *W. Herbst Géza*: A sport az irredentizmus szolgálatában; *Finta Zoltán*: Éjfél felé, vers; *szentiváni Nemes Irma*: Tavaszi mezőn, novella; dr. *Szandtner Pál* egyet. tanár: Főiskola; dr. *Erdélyi László* egyet. tanár: A magyar művelődéstörténet újabb irodalmából; *Zete*: Hivnak a nagy hegyek...; *Miklós György*: Ember vagyok, vers; *Nyirő József*: Az igric, novella; *Palasovszky Béla*: Székelyek, vers; *Cserzy Mihály*: Az öreg Szeged, (folyt.); *Zsigmond Elemér*: Látás, vers; stb.

Jóvátétel . . .

Trianon gyűlölt szótárából újra egy cégér-szó: *jóvátétel*.

Dallal halt hősi halottak posthumus adóssága, égő házukat oltogatók kemény büntetése, anyát, hazát védők gyilkosságért megváltó pénze: *jóvátétel* . . .

Nagy kinnal megszántott utolsó magyar föld, hogy ugarrá váljon, neki feszült karunk, bátor indulásunk: feleuton álljon, íves, új templomunk, hogy földig omoljon, ez: *jóvátétel!* . .

— Mindenünk elpusztult, mindent odaadtunk, mindenért fizettünk. Minden bűnünkért. Magunk ellen vétett magyar bűneinkért, félszázados botor, átkos romlásunkért.

Krajcárért bankóval, csepp vérért örömmel, könnyü karcolásért levágott karunkkal.

Nincs mit jóvátennünk, nincs már mit fizetnünk. Senkinek. Másnak.

Csupán csak magunknak . . . Csupán a jelenért, csupán a jövőért . . .

*

Nagy, kerek, gazdag ország voltunk, mindenünk volt bőven, megajándékozottan. Gazdagok voltunk, — s Európa leggazdagabb országa lehettünk volna, Erősek, műveltek, erkölcsösek voltunk — és erősebbek, műveltebbek, erkölcsösebbek lehettünk volna. Egyik kezünkben pipa volt vagy boros serleg s szinte véletlenül világhírűvé nőttek magyar mérnökök, orvosok, írók, katonák . . .

Valamikor, dalos és harcos iromba nép, maroknyi magyar, a kárpátok bércei közt egy egész világ ellen vontunk sáncokat — három tenger mosta az országhatárt, s Mátyás reneszánsza ragyogott el nyugatra is . . . — Most csonka az ország, erőtlen a karunk, üres a templomunk. . .

— Nem az ellenségeink sokasodtak. Nem a szomszédaink erősödtek. Nem a győztesek győztek. — Magunk hulltunk le az első viharban, magunk hagytuk el az őrhelyet és a kardot.

Egy évezreden át karddal, vérrel védtük a véren vett földet, s hogy megvédtük, nagyon is urak voltunk, nyugvók, bizakodók: az új fegyverekhez nem tanultunk, meg is vetettük, meg se is forgattuk az új kardot. — Tartott az uraságból, jóból, régiből. Tellett a földből, régi vérből, verejtékből.

S mert a határ felől nem zendült a kürt, véres-kardhordozók nem riváltak a kapuk előtt, hangosra vált a muzsika, a dal, hosszúra nyúlt az álom, messzire szállt a gond.

— Aki utánunk jó — tegye be az ajtót . . . — mondogatták lassankint végső pózzal kemény, megtévedt magyar urak, s a falualji zsidókorcsmáros, oláh, cseh és jugoszláv bank-telepítettek sorjába vonultak be az ősi magyar földvárakba, százados kuriákba . . .

*

Mindenünk elpusztult: ez a multunk. Mindenért megfizettünk, mindent odaadtunk: ez a jelenünk. Most mégis jönnek. Hiénamódra, telhetetlenül — koldusrablásra, kegyelemdőfésre.

A jövőnkért jönnek, hitünkért, munkára lendült utolsó izmainkért. A husunkat, csontunkat, utolsó falatunkat akarják.

Testvérek! mi, akik megbünhödtük apáink vétékét, nem vétkezhetünk fiaink ellen . . .

Életünk nem lesz drágább az övéknél! Transsylvania.